

nem; ibi, ubi. & Herm. Hugo p̄fat. Desider. pior. animam crebris suspirijs, ignitis telis, Amorem divinum (qui in pectus miserat ignem) toto conanime sagittantem, cum vocibus: Urinam! Ah! Heu! Lampades ejus lampades ignis atque flammaram. Flamma prorsum ex igne, quæ sectionem non patitur, nec valet seungi. Semper fursum nititur, atque ex ardore splendor. Nunquam excidit, aut friger. Ut valeat vulnere amoris, ejus vita per ignes. Sic floret Amor Cœlestis: qui Spem & Fidem comites in tempore habet, ut felicior aliquando excludere possit. Plura & selecta in articulum videlicet apud Guiljel. Hesium lib. 3. de Charit.

Symbola & exercitia.

14 Cornel. Alapide in Cantic. 3. 9. ubi pingitur Amoris curus triumphalis, ait: Charitas, virgo facie rosâ ardente cyclade coccineâ amicta, alis instructa, in capite gestat coronam auream, carbunculis distinctam, & esfulgurantem: digirus ornatur annulo, pyropis radiante: una manu gestat cor rubicundum, flammâ vibrans; alterâ arcum & sagittas ignitas. Dixi in Tautologijs, Charitatem pennatam, & armatam exprimi inter Zelum & Mortem. Apud Brixian. Commentar. Symbolic ornatam ad mamillas balteo cordium, cum insignijs clavium. Multiplici emblemate effectus, influxus, excellentiam ejus atque præstantiam representat Otho Vanius; sed ambiguo Amoris titulo. Amor genus est: Charitas Amoris species, seu forma cœlestis amoris. Discrimina dilectionis etiam cognoverunt Ethnici, ac imaginibus varijs deliciarunt. Unde Pausan. cap. 41. Inter imagines (ait) visuntur Amor, Appetitus, Cupido, tam diverso inter se habitu ac facie, quam diversa sunt nomina ex ipsis Numinum potestatibus indita. Adi Claud. Minoen in Alciat. Emblem. 110. & Cicer. 4. Tuscul.

Sacra Virtutis animi.

15 Virtutis quoque hac in die sacra signantur. K. Grac. sed nescitur, an dicata Virtuti animi, Græc. Arete, vel virtuti seu robori corporis, quæ dicebatur Ichos. Huic potius ab Ethnicis tribuebatur potissimus cultus, quapropter collocata cum Honore, de qua 27. Marj. Animi verò virtutem venerabantur dumtaxat quoad speciem; et si de illa magnificè loquerentur, vani ac inflati maximè Philosophi, nugaciter sectatores; sed re verà fugaces. Unde vividè Chartar. de Imagin. pag. 247. peregrino habitu indutam exponit, mœstam, laceram, afflictam, à Fortuna ita vexatam; ut nec ad Jovis conspectum admitteretur: quare inter homines convictu non invento, abolavit ab hominibus. Totum excerptum ex Luciano, Dialog.

Imagines.

de Virtute. Ubi ipsa tradita Mercurio; ante illum queritur; quomodo quæ prius incedebat vestibus pretiosis ornata, miserè modò viveret nuda, exprobrata ac spoliata à Fortuna, ab Injuria & Impietate; quæ raptim sibi suas ademerant vestes, ut coram hominibus apparerent virtutes. Hinc genus seductum humanum vitia terra cæcè adorat, quia in virtutis opprobrium, vel flagitia vagantur gloriosè, ornata veste virtutum.

Vestibus Virtus spoliatur à Virijs.

16 Haud alio intuitu Virtus cum Avaritia collocatur; utrique ab Ethnicismo statera tribuitur; sed commutatis ad pondera lancibus: equidem quod in hujus libra grave, in illius profectò leve, & econtra. Regebant ac librabant stateras Veritas & Opinio, in quibus quod nullius, vel momenti summi; videbatur (vicissim erant adversæ) summi, vel nullius momenti. Achill. Bocc. Symbol. 41. accinit:

Stateræ ejus & Avaritiæ inter Veritatem & Opinionem.

Divitias etenim cum pendit Opinio pluris, Virtutem insipiens elevat illa magis. Honorem virtus per se habet, quippe sola sibi sufficit; sed filij sæculi percipiunt honorem, sed non virtutem. Quapropter honoratam à tergo sequitur & persequitur Invidia, ejus gloriæ inseparabilis umbra. Jacob. Boissard. Emblem. 14. exprimit:

Achil. Bocc.

Umbra habet omne suam corpus sequiturque praeque:

Invidia virtutis umbra.

Si secum virtus attrahit invidiam. 17 Siccine Virtus pingebatur inter Gloriam & Stultitiam. Bocch. d. Symbol. 42. Gloriam stulti quæerunt sine Virtute: cognosciturque magis desipientia, ubi sine illa, Virtutis quæeritur gloria. Gradus ad virtutem per Laborem: unde Plato Virtutem signat in arbore, dicens: Virtutis ramos splendore produci. Rhodigin. 26. cap. 27. Etiam expressâ in matrona lævo cubito innixa columna, serpentemque dextra tenente. Chartar. d. & Gyrard. Syntagm. 1. n. 36. Arbitror, imaginis serpentem in cautionem; quippe cognita perit. Iccircò adinstar Junonis inter Romanos imago velata, pateram & hastam tenens. Hemelar. d. Tabul. 38. qui Tabul. 27. simul exponit Virtutis simulacrum cum parazonio, & Victoriolâ; dextrum brachium cum mamilla nudum habens: equidem non vera, sed colore fucata; ni inveniatur ut exterius apparuit, aperto pectore. Illam dixerunt Mercurio conjugatam, quippe ut Virtus sit, debet duci ratione, mythologicè signatâ ex directione Mercurij. Martian. Capell. Philolog. 1. & Carthar. d. pag. 55. Floridè Claudian. in Panegy. Mallij Theodor. à v. 2. canit:

Alie imagines Virtutis.

Sumo velata.

Nec fascibus ullis

Claudian.

Erigitur, plausuve petit clarescere Vulgi: Nil opis externa cupiens, nil indigna laudis, Divitijs animosa suis: immotaque cunctis Casibus, ex alta mortalia despicit arce.

Diana Aristobula.

18 Athenis sacra Diana Aristobula, id est, Benè consulenti, seu Consiliatrici. K. G. Vocabatur etiam Pytho. Apud Romanos, Hortâ, & Hora, de qua, 13. Jul. Templum Themistocles erexit & sacra instituit, de quo malè audivit. Odiosus factus populo, toties commemoratis gestis in expulsiōnem Xerxis è Græcia, & erectione mœnium, repugnantibus Lacedæmonijs; unde agrè ferebant ejus jactantiam: magisque Cives Athenarum pupugit, dicens illis: Quid indignè fertis eos, quorum semper beneficia experti esis? Tunc templum Aristobulæ dedicavit, obijciens in electione tituli, quanti momenti, quod ille extiterit; quasi solus ipse patriæ & Græcis consuluisse; qua de causâ suam ibi collocavit statuam, quod quidem totum fœcundum seminarium in ostracismum, quo diminuta nimis ejus auctoritas, & in Athenis potestatis majestas: ut illum cives viderunt exulem, et si illasam reliquerunt statuam, locum templi dedecore macularunt: Quo loco (inquit Plutarchus, in eo) nostro etiam tempore cadavera supplicio affectorum carnifices projiciunt; vestesque & laqueos, quibus illi exanimati, ed esserunt. Ex illo etiam refert Gyrard. Syntagm. 12. num. 52.

Templum.

Ibi Themistocles statuam.

Ejus petasitas ingenuosè repulsa.

19 Ex quo feliciter ei cesserunt gloriosæ profectò pro patria cogitationes, protegendo manu & consilio cives, & decipiendo larvâ amicitia quos persequeretur hostes, cuncta vindicans Aristobulæ Dianæ; cumulavit opes, sed cum Andrijs ejus frustrata sunt vota. Confederatis etiam gravis erat (ait Plutarch. ibid.) circum insulas navigans, pecuniasque exigens: quod intelligi ex his potest, quæ eum in poscendo ab Andrijs argento, dixisse & audivisse Herodotus scribit. Dicenti enim se duos Deos secum adducere, Suadelam & Vim; responderunt, apud se quoque esse duo magna Numina, quibus pecuniam dari prohibeantur, Inopiam scilicet & Impossibilitatem (Dormiebat prorsum tunc Aristobula Diana) quibus Dijs obnoxios, pecunias non daruros: nunquam Impossibilitate validiorem fore Atheniensium potentiam: addit Herodot. 8. num. 28. Meminit Erasim. in Apophthegm. lib. 5. n. 24. & Ludov. Nonnius in Insulas Goltz. Tabul. 17. Spes fovebat in Atheniensium principatum, quæ illum impulerunt in exilium, ac in mortem, transfugam in hostem Regem Per-

Tom. I. Ephemer.

farum; quin nec fidem servaret amicis, ingenità conditione ambitionis, à qua exploratur auctoritas per fas & nefas. Amicorum Lacedæmonum cogitavit subcendere classem, in qua suæ exaltationis rimabatur obicem; sed proferre cogitamen non est ausus, ni si frustraretur; amicis esset invisus. Unde à populo in concione petijt, ut ei signaretur aliquis, cum quo meditata consuleret. Datur Aristides. Audivit, & propositi tædium, dixitque in concione: Themistoclem rem utilissimam animo vivere; sed injustissimam ex amicitia federe, subdolâ fide. Inde molimen evanuit. Plutarch. d. & in Aristid. Cicer. 3. officior. & Valer. Maxim. lib. 6. cap. 5. n. 2.

Perfidus & ambrosius.

Charondias.

20 Post annos 25. ab ostracismo Themistoclis, nex contigit Charondias. K. Grac. Fuit Legislator Thuriarum. Chartaginensium, ait Alex. Neapol. 6. cap. 10. Thuriarum, Tiraquell. hic. sed Thuriarum, certocertius, ut constat ex Diodor. Siculo, 12. à cap. 5. ubi ejus exponuntur leges & quare ad illas electus, ejusque judicium grave, num. 298. Objecta causâ capitalis, sed à primatibus fauta: ejusque ab eis expectato judicio, dixit: Vel reus, vel lex moritura. Ita justitiæ studuit, ut vel sibi non pepercit. Singularis & mirificus casus accidit (subdit Diodor. n. 299.) nam cum in agrum gladio accinctus, propter latronum incursions exivisset; interim dum ille revertitur, evenit, ut populus in concionem advocatus, inter se tumultus excitaret. Curiosus ergo seditionem pervestigaturus, in medium procedit. Legem autem tulerat, nequis ad concionem cum armis prodiret. Immemor ergo gladij, quem semori subligatum habebat, cum in concionem advolasset; à quorum numero unus exclamat: Legem à te conditam ipse destruis. Minime berce, inquit, sed ratam faciam: & stricto confestim gladio, seipsum transfigit. Valer. Maxim. 6. cap. 5. num. 3. Cum liceret (inquit) culpam vel dissimulare, vel errore defendere; penam tamen representare maluit; ne quæ fraus justitiæ fieret. Aristotel. 2. Politic. Cicer. de Legib. & Laert. in Vit. Pythagor.

Justitiæ amator.

Vel incuria, lævâ, mortem sibi conscivit.

21 Post mortem vocatus Mercurius, inquit Rhodigin. lib. 18. cap. 19. Leges ejus uti addictæ justitiæ & rationi, mirè plausæ; quippe studio magnoperè in quietem civium. Ideo cum experientia didicisset derogatione legum, vel novitate turbari Rempublicam; Sanxit enim, siquis legi cupiam correctionem adhibere veller, ut proposito hac

Vocatus Mercurius post obitum.

Vir. I.

de re consilio, interim guttur laqueo insertum haberet; & expectaret, dum populus de mutatione legis suffragia petulisset: quod si comitia populi legem posterius scriptam receperint, auctorem ejus solvi: sin irritam haberent abrogationem; laqueo confestim gulam frangi iussit. Locrensis attribuit Solorzan. sed fallitur, ut elucet ex Diodor. d. in quo lex inscripta legitur: at apud Solorzan. Emblem. 51. videntur in articulum plura selecta ac lectione digna. Sanè si hujusmodi lex vigeret, suffocarentur incommoda plerumque potestate impunè furentium. Similis Charondiae lex Persarum. Super auri latere locabatur, qui in legem aliquid proferebat. Modò utilis, in præmium aurum portabat: sin autem flagris audaciam luebat. Idem ibid. n. 16. ex Brisson. 1. de Reg. Persar.

Lex ejus pro lege nova, vel abroganda.

Idem apud Persas.

Templum Pacis Optima.

Imagines.

Lysimachia herba.

22. Inter Sinas templum dicatum Optima Pacis. Chinae Ichnograph. Hujus Deae mentionem facit Kircher in Simia Aegyptia, cap. 2. Non solum erat pax, sed Pax optima: id est, Pax æterna, Perpetua; cuius imago, Orbis inter binos oleæ ramos; ut signat Hemelar. Aur. Numism. Tabul. 3. Etiam Pax æterna picta herbam porrigens: at Hemelar. Tabul. 49. haud signat quamnam; immò ramusculum arbitratur olivæ, qui herba non est. Est herba, quæ vocata Lysimachia: de qua dicit Plin. 25. capit. 7. tantam ei componendorum dissidiarum vim inesse; ut discordantibus etiam brutis, si imposita collo, aut jugo, asperitatem cohibeat. Alia Pacis simulacra apposui, 27. Januar. num. 21--30. num. 4. exhibebo, die 11. à num. 7. & 23. Augusti, quo Vulcano victima, Pacis obsequia. Ejus optima imago, virgo pulchra, cuius in sinistra Cornucopia, in dextra fax, qua scuta, tela, gladios, pila, venabula, armaque universa comburi. Guillem. Choul, de Rom. religion. pag. 10. Sic Pax optima, quam etiam effingit Laurent. Hæchtan. in Microcosm. Emblem. 11. cum cornucopia in sinistra, ducentem dextrâ Plutum, Numen divitum opum

Aurea sub terris fixit sua limina Plutus: Illic auratos montes, & mille gubernat Divitiae cumulos, atque aurea munera mille.

Sub pedibus calcata jacet Bellona, cruoris

Laur. Hæchtan. Semper amans, furiosa, rapax & caustumultus.

Candida Pax dextrâ Plutum trahit, atque sinistra

Plenâ manu servat variarum cornua rerum. Omnia proveniunt Largo tum denique fluxu, Cum Pax belligero superato Marte triumphat.

23. Inter Lacedaemones, maximè Argis hac die festum celebratum Daulis Nymphæ, quæ nonnunquam habitaverat in condensis arborum; unde nomen ejus Daulis, ut ait Pausanias, cap. 319. De hoc festo Cœl. Rhodigin. 18. cap. 24. inquit: Apud Argos festum Daulis, in quo fuit imitatio pugne Præti in Acrisium. Hac in pugna victori concedebatur clypeus. De pugna Præti & Acrisij infra, modò tantum de certamine Præti & Persei, qui foedere commutarunt regna, & Perseus ædificavit Mycenæ, ita dictas, quia in excavandis fundamentis inventus est capulus ensis, vel à fungo ibi repente nato: tuncque Prætus, ut regnaret Argos petijt. Alij fingunt Perseum, cum Larissæ certamen iniretur, disco casu in caput Acrisij cadente, interfecisse illum, qui & eum & matrem Danaën impositos in scapha ut naufragio perirent, in mare deiecerat; ut ait Ctesias in Perseide, Anton. Constant. in Ovid. 2. Fastor. v. 721. Natal. Comes, 7. Mytholog. cap. 18. Pausan. cap. 58. & nos Isagog. Mart. num. 5. Hygin. fabul. 56. astruit, tam Acrisium, quam Perseum celebrasse ludos funebres in iustis Polydectæ, hujus nutritoris, qui eum & matrem ex arca eduxerat: tunc patrem Perseus interfecit misso disco, quem aer distulit in Acrisij caput: ita quod voluntate sua noluit, Deorum factum est; ut fatum fortiretur effectum; eò quod Acrisius didicisset ab oraculo, se à nepote interfectum iri. Postea inter Prætum & Perseum dissidium fuit, quia is livore percitus, illum interficere voluit propter eximiam virtutem, & egregia gesta. Qua re cognità, Perseus caput Gorgonis ei ostendit, & is ab humana specie mutatus in saxum. Hygin. fab. 64. & Ovid. 5. Metamorph. fab. 1.

Daulis Nympha.

Mycenæ extructa.

Perseus & Danae.

Nex Acrisij.

Et Præti.

24. Haud sacrum Daulis Argis propter Perseum, sed propter Acrisium. Refert Pausanias, cap. 67. Argis (infit) ager est, quò adificium surgit, pyramidis formâ: in eo scuta, figurâ qua sunt Argolicæ clypei. Commissam ipso in loco inter Prætum & Acrisium pugnam de regno, a quo Marte memorant: pacem postea inter eos conciliatam; quod neutrius satis firmum sine alterius opibus esse possit imperium. Congressos autem tunc primum cum scuta utrimque acie, atque

Origo scutorum Daulis.

que his quidem, qui ex utroque exercitu deciderant; quòd res inter cives & propinquos gesta fuerat, commune ibi sepulchrum est erectum. In eo aræ Jovis & Junonis, ad quas in magna terra succitate immolant.

cupavit primus cum exercitu, quin muniret presidio, recessisset in Galgala; noctâ occasione ex recessu, indigenæ recuperaverunt, posteaque munierunt, & ita validè, quòd necessarium fuerit, copias congregari à Caleb, ut iterum illas subigeret: patet ex his quæ Judicum 1. referuntur de harum & aliarum civitatum posteriore expugnatione. Hæc ultima expugnatione à multis (nec sine fulcro) signatur secundo anno à morte Josue in regimine Seniorum. Aben-Ezra in Cabal. histor. A nonnullis dicta Civitas locutionum, Oraculi, & Penetrabilis; quia ibi aliquod adytum & oraculum, ex quo responsa reddebantur. Cur dicta Civitas literarum, dicemus, 20. Maij, n. 2.

DIES VIII. FEBRUAR.

VI. Id.

1. Grad. 18. Aquarij, in quo juxta Plin. Favonij flant. Juxta Firmic. qui nati laborabunt pulmone & gula. Caput Gorgonis manè oritur. Junctin. K. A. Columel. Tempestas. Ptolom. Favonius & Aquilo spirant. Aliter à K. R. P. Ventorum, scilicet, concursus: Equus Minor exoritur Helice, sive Ursà Majore. De Equiculo, Isag. Novembr. n. 19. Noctua magna quiescens. Sphaer. Arab.

Dabir expugnatur à Caleb.

Erat Academia Palestina.

Othoniel primus eius miles scandit.

Antilogia.

2. Anno à Moysis morte septimo, concessà per Successorem socio Caleb facultate expugnandi Hebron, & vicina quæ erant in monte hujus nominis (inter quæ etiam nobilissima urbs Dabir, uti observat Serar. in Josue 15. quest. 6. n. 2. de qua Hieronym. in Loc. Hebr. Brocard. Itiner. 6. & Adrichom. in Simeon, n. 41. Erat Academia Palestina, ideoque pridem dicta Cariath-sepher: hoc est Civitas litterarum) postquam Hebron extorsit à filiis Enacim, id est, gigantibus, juxta sententiam Gorigonis, disposito prius expugnationis apparatu, hac die debellavit Dabir, uti cogitaverat. Cum selectis ex tribu Juda (sic enim debet intelligere Judic. 1. à 10. Pergens Judas in Hebron, abiit ad habitatores Dabir: tribum, non virum) profectus tanquam Dux Caleb, promisit filiam suam Axam in uxorem, primumque muros Dabir ascendenti. Ascendit primus Othoniel, frater vel filius Zenez, fratris junioris ipsius Caleb; qui cum commilitonibus vastavit usque in pulverem civitatem. Quæ pacta, data postredie Othonieli. Josue, 15. à 15. & Judic. loc. cit. v. 13.

3. Occurrit Antilogia. Locis præfatis dicitur, tam Hebron, quam Dabir expugnatas à Caleb, expulsosque inde gigantes. Totum jam perfectum erat per Josue: Hebron, cap. 10. v. 36. Dabir, v. 30. Utramque Urbem, cap. 11. 21. Quomodo ergo Caleb à filiis Enacim extorsit, quos pridem ab illis eripuerat Josue? Duas Hebrones & Dabires fuisse; ridiculum judicium Rabbinarum. Abulens. in Josue 10. quest. 96. cogitat Hebronem sitam in monte, & plano: hanc expugnasse Josue, autumat: illam verò Caleb. Mafius, Hebron & Dabir ab utroque captas affirmat; quia cum Josue, qui eas occi-

4. Vel poenitens vel impenitens hac in die mortuus est Salomon. Eutych. Annal. Alexandr. Delirat Joseph. lib. 8. Antiquit. cap. 3. subdens: Salomon jam admodum senex mortuatur, exactis regni ann. 80. vita vero 94. sepeliturque Jerosolymis, omnium Regum felicissimus, opulentissimus & prudentissimus. Vah! Nec meliora initia optari possunt, nec deteriorès exitus formidari. Mœstitiâ mortuum, asserit in Catalog. Princip. Valer. Anselm. & Torniel. Ann. 3058. n. 2. Sufficiebat relinquere pro se in regimine Israël, Stultitiam Gentium, Roboam. Eclij. 47. 27. Sepultus est magnificè in civitate David: nonnulli dicunt in sepulchro patris; sed falsum est, quia ipse sibi sepulchrum erexit, ut ait Pined. lib. 8. de illius Reb. cap. 3. n. 3. immò ut observant Zonaras & Cedren. apud Serar. in 3. Reg. 11. monumentum Salomonis tempore Adriani (qui Judæos subjugavit, & vocavit Jerusalem ex suo nomine Aliam) desiliisse & concidisse, fama fuit Dion Cassius in Vita Adrian. asserit in præfagium cædis Judæorum, qui destructis Jerosolymis, recesserunt, sed postquam absiit Adrianus, reversi sunt ad arma. Quam cladem (ait) etiam ante bellum multa ipsis denunciaverant: nam Salomonis sepulchrum, quòd illi in supremo cultu & reverentia habent, sponte & nullo impellente discussum, corruit. Idem Bulenger. de Prodigijs, cap. 39. Si idem cum patre sepulchrum, minimè Salomonis diceretur. Quare magis placet, sepultum fuisse in sepulchro Regum primum, quòd sibi & successoribus magnificè erexit: ager enim dicitur, quia ibi loculi varij, & collocati in excelso, ut dicit Regia & Pagnin. in illud, 2. Paralip. 32. 32. Sepeliverunt eum super sepulchra filiorum David. Vide Villalp. Tom. 2. p. 2. lib. 5. cap. 61. Calce-

Salomon obiit.

Sepulchrum ejus.

Stans mortuus est, cuius iussu